

Handlezen

Meter voor meter schoof ik op mijn knieën over de vlonders van mijn dakterras. Het was begin mei, de lucht barstte van de lente en ik zat midden in een relatiecrisis. Twee dagen lang schrobde ik groene aanslag en volgelpoep uit de groeven van het hout. De grove borstel vast in mijn hand, steeds wisselend van kant: rechts, links, rechts, links. Als ik tussendoor met een kopje koffie in mijn hand tevreden over mijn werk uitkeek, voelden mijn vingers stram. Dat gaf me het bevredigende gevoel tenminste met één ding een stuk verder te komen. Handenwerk heeft me altijd al geholpen om me af te leiden. En het resultaat mocht er zijn: aan het eind van dag drie stond het terras er prachtig bij, schoon en zacht glimmend in de olie gezet. Mijn vingers waren inmiddels stijf en ruw, opgezwollen als knakworstjes, met onder de nagels ingedroogde terrasolie. Ikzelf lag vermoeid maar voldaan met een glas wijn in de hangmat: de malende rondjes in mijn hoofd waren doorbroken.

De relatie eindigde kort daarna. Wat bleef – ook twee jaar later nog – was een pijnlijke duim. ‘Nee, dit is geen verwaarloosde blessure. Dit past bij uw leeftijd,’ zei de dokter in de handklinik. Hij liet mij zien waar de artrose zat. Verbouwereerd keek ik naar de dunne, lange botjes van mijn hand die op de foto wit tegen de zwarte achtergrond afstaken. Duidelijk zag ik de plek in het duimgewricht waar iets miste. ‘Nee, dat komt niet meer terug’, zei de dokter. Pas toen ik een paar dagen later naar de handtherapeut fietste, drong het écht tot me door: ik ben in de artroseleeftijd terechtgekomen! Onomkeerbaar! Mijn duim is geen lastige herinnering aan een gesneuvelde liefde, maar een vooruitzicht op komende kwaaltjes. Ik weet niet wat ik erger vind.